

Дорогие друзья,

Прилагается статья ведущего греческого историка **Феофаниса Малкидиса**, специалиста и борца за признание Геноцида греков Востока, на тему **«Κύπρος»**. (информация на греческом и в переводе -google translation- на русском языках).

Θεοφάνης Μαλκίδης, Διδάκτωρ Παντείου Πανεπιστημίου.

Κύπρος

Είναι πολλές φορές τα πρόσωπα με τις πράξεις, την έμπνευσή τους και το λόγο τους που κατορθώνουν να απεικονίσουν έναν τόπο ή τον τόπο τους. Και αυτή η καταγραφή να μεταφέρεται εις τους αιώνες με όλους τους τρόπους της ανθρώπινης έκφρασης. Άλλοτε είναι η γη, το ύδωρ, ο αέρας που επηρεάζουν τους ανθρώπους της δημιουργίας, προκειμένου να αντιληφθούν το μέγεθος, την ταυτότητα, το ιστορικό φορτίο, τη πολιτιστική κληρονομιά, το καθήκον, τη διατήρηση της μνήμης, την ελληνικότητα.

Πάντοτε όμως με μία καταπληκτική αρμονία τα πρόσωπα, οι πράξεις, η αύρα τους, κατορθώνουν με μοναδικό τρόπο να δείξουν ένα τέλειο πίνακα, μία δημιουργία κάλλους. Για την ελληνικότητα, για τον ελληνικό κόσμο, κάπως έτσι εμφανίζονται και εκφράζονται όλα εδώ και χιλιάδες χρόνια. Και χωρά και εκφράζει τους πάντες. Με ένα εξαιρετικό συνδυασμό που φαίνεται ότι επηρεάζεται από το φως, το γαλάζιο του ουρανού και της θάλασσας, τους εκφραστές που επιμένουν να ζουν **«σ' αυτό το πέτρινο ακρωτήριο στη Μεσόγειο»**, όπως τόνισε, ο Σεφέρης, στην ομιλία του κατά τη βράβευσή του με το Νόμπελ, ο ποιητής και διπλωμάτης ο οποίος συνδέθηκε τόσο στενά με την Κύπρο. Και ποιητικά και πολιτικά....

Στην Κύπρο, εν προκειμένω, όλα τα παραπάνω δρουν, λειτουργούν, εμφανίζονται με το συναμφοτερόν του Αγίου Γρηγορίου του Παλαμά, το συναμφοτερόν της ψυχής και του σώματος του Ελληνισμού.

Είναι ο Κίμων, ο Θεόφιλος Γεωργιάδης, ο Ισαάκ και ο Σολωμού, τριάντα χρόνια από τη δολοφονία τους, μαζί με την Παναγία τη Φανερωμένη, το Κούριο, την πέτρα του Ρωμηού, τη Λευκωσία, τη Λεμεσό και τη Λάρνακα, το Μαχαιρά, το Λιοπέτρι, την Κερύνεια, την Πάφο, τη Γιαλλούσα, την Αμμόχωστο, τον Απόστολο Ανδρέα. Είναι οι αγνοούμενοι, οι μάνες και οι συγγενείς τους, οι πρόσφυγες, οι ήρωες των προδομένων Θερμοπυλών του 1974, γιατί *«είχε λέει, άλλη δουλειά η Ελλάδα»*, όπως γράφει ο Κώστας Μόντης.

Είναι οι γυναίκες, οι νέοι, οι μαθητές, ο Χανδρινός και το πλήρωμα του αρματαγωγού «Λέσβος», είναι αυτοί που «επέστρεψαν» στις πατρίδες τους λίγα μόνο οστά, οι καταδρομείς και οι αεροπόροι που καταρρίφθηκαν από «φίλια πυρά», ο Τύμβος της Μακεδονίτισσας, ο Μιχαηλίδης και ο Λιπέρτης, οι απαγχονισμένοι του 1821, ο Μάτσης του «ου περί χρημάτων τον αγώνα ποιούμεθα», ο Αυξεντίου και ο Παλληκαρίδης οι απαγχονισθέντες και τα φυλακισμένα μνήματα. Είναι το Παγκύπριο Γυμνάσιο, οι γονείς των ηρώων του 1955, η Σαλαμίνα, η Χαρίτα Μάντολες και η Ελένη Φωκά, ο Μόντης και ο Μηχανικός, ο Κατούντας και ο Κατσάνης.

Η Κύπρος έχοντας δεχτεί κατά κυριολεξία δεκάδες εισβολείς, από τους Πέρσες μέχρι τους Φράγκους, τους Βρετανούς και τους Τούρκους, είχε να αντιμετωπίσει εκτός από τη βία τους και τις κερκόπορτες. Άλλοτε όμως στη γη, άλλοτε στη θάλασσα, ακόμη και στον αέρα, η Κύπρος επιβεβαίωσε πολλαπλώς, ποικιλοτρόπως και συνεχώς, την αντιστασιακή Ελληνικότητα, όπως σημειώνει ο Ν. Σβορώνος.

Αυτό το καθοριστικό γεγονός, οντολογικό θα μπορούσε να ονομαστεί η αέναη δηλαδή αντίσταση των Ελληνίδων και των Ελλήνων, είναι κυρίαρχο (και) στην Κύπρο. Η Ελληνική ιδιοπροσωπεία της μη παράδοσης, της μέχρι ενός θυσία, της αντίστασης, της Ελευθερίας.

Από το *«και νεκρός ενίκα»* του Κίμωνα εναντίον των Περσών, μέχρι το 1821, το 1955 και το 1974, η αντίσταση με όλα τα μέσα στον εισβολέα και τον κατακτητή, η αντίσταση στο συνεργάτη-δοσίλογο που νουθετεί και προτρέπει να γίνει αποδεκτό (και) στην Κύπρο το άδικο, ο βιασμός της ιστορίας και της αλήθειας, του τόπου και της ταυτότητάς μας. Και σήμερα 52 χρόνια μετά την εισβολή, ζούμε σε μία ημικατεχόμενη πατρίδα, την οποία ο σύγχρονος Αττίλας και οι ντίλερ εσωτερικού και εξωτερικού, θέλουν να την υποδουλώσουν ολοκληρωτικά με ρατσιστικές λύσεις τύπου Ανάν, σε νέα

έκδοση Γκουτέρες. Ναι του γενικού γραμματέα που πήρε από τον Ερντογαν το βραβείο Κεμάλ !

Με εμπνέει η Κύπρος, είναι ένας τόπος Ελληνικός που συνεχίζει να «μυρίζει» Ελλάδα, έστω και μαγαρισμένος και συλημένος, με τη Σκύλλα και τη Χάρυβδη, τις Συμπληγάδες να παραμονεύουν σε κάθε γωνιά, αλλά με σημάδια, εστίες αντίστασης παντού, εκεί που δεν το περιμένεις.

Μία εκκλησία δίπλα στα φυλάκια του ΟΗΕ στη μαύρη γραμμή της Λευκωσίας, μία ελληνική σημαία και μία επιγραφή «Ελλάς» σε ένα κατάστημα, μία «μοτόρα» που πηγαίνει στο κοιμητήριο του Παραλιμνίου να ανάψει ένα κερί στο μνήμα του Ισαάκ και του Σολωμού, μία δασκάλα στην Καρπασία, μία λεμονιά στη Μόρφου, ένα κομμάτι δίχτυ στην Κερύνεια, ένα κοχύλι πλάι στο ερειπωμένο ξενοδοχείο στην Αμμόχωστο, μία μαυροντυμένη που περιμένει τα οστά του αγνοούμενου γιου της, ένα καμένο δέντρο στο κρησφύγετο στο Μαχαιρά, ένα κομμάτι σχοινί στα Φυλακισμένα Μνήματα.

« Σ' αυτό τον κόσμο, που ολοένα στενεύει, ο καθένας μας χρειάζεται όλους τους άλλους. Πρέπει ν' αναζητήσουμε τον άνθρωπο, όπου και να βρίσκεται. Όταν, στο δρόμο της Θήβας, ο Οιδίπους συνάντησε τη Σφίγγα κι αυτή του έθεσε το αίνιγμά της, η απόκρισή του ήταν: ο άνθρωπος. Τούτη η απλή λέξη χάλασε το τέρας. Έχουμε πολλά τέρατα να καταστρέψουμε. Ας συλλογιστούμε την απόκριση του Οιδίποδα», ανέφερε στο λόγο του που εκφώνησε ο Σεφέρης στην ομιλία του στη βράβευσή του με το Νόμπελ.

«Έχουμε», λοιπόν, «πολλά τέρατα να καταστρέψουμε», η διαρκής, η συνεχής, η αέναη ταύτιση, η παντοτινή του Ελληνισμού (και) στην Κύπρο, *«την περίληψη όλων των Ελλάδων»*, όπως γράφει ο Οδυσσέας Ελύτης, είναι με την Αντίσταση, είναι με την Ελευθερία!

Феофанис Малкидис. Профессор Университета Пантейон.

Кипр

Зачастую именно люди своими поступками, вдохновением и словами создают образ места или своего места. И эта запись передается сквозь века всеми способами человеческого самовыражения. Иногда именно земля, вода, воздух влияют на людей, чтобы они смогли ощутить

масштаб, самобытность, историческое бремя, культурное наследие, долг, сохранение памяти, греческую самобытность.

Но всегда с удивительной гармонией, лица, действия, их аура, уникальным образом создают совершенную картину, творение красоты. Для греческой идентичности, для греческого мира, так всё проявлялось и выражалось на протяжении тысячелетий. И это включает и выражает каждого. С необыкновенным сочетанием, словно вдохновлённым светом, синевой неба и моря, говорящие настаивают на жизни **« на этом каменном мысе в Средиземноморье»**, как подчеркнул Сеферис в своей речи при вручении Нобелевской премии, поэт и дипломат, тесно связанный с Кипром. И поэтически, и политически...

В данном случае на Кипре все вышеперечисленное действует, функционирует и проявляется вместе с синамфотероном святого Григория Паламы, синамфотероном души и тела эллинизма.

Это Кимон, Теофилос Георгиадис, Исаак и Солому, спустя тридцать лет после их убийства, вместе с Панагией Фанеромени, Курионом, камнем Рима , Никосией, Лимассолом и Ларнакой, Махайрасом, Лиопетри, Киренией , Пафосом, Джиалусой , Фамагустой, Апостолосом Андреасом. Это пропавшие без вести, их матери и родственники, беженцы, герои преданных Фермопил 1974 года, потому что **« у Греции были другие дела»**, как пишет Костас Монтис .

Это женщины, молодые люди, студенты, Чандринос и экипаж танкера «Лесбос», это те, кто «вернулся» на родину, имея при себе лишь несколько костей, командос и летчики, сбитые «дружественным огнем», гробница Македонитиссы, Михаэлида и Липертиса , повешенные 1821 года, Мацис из «мы воюем не за деньги», Афксентиу и Палликаридис, повешенные и могилы заключенных. Это Панкипрская гимназия, родители героев 1955 года, Саламины, Хариты. Мантолес и Элени Фока, Монтис и Миханикос, Катунтас и Кацанис .

Кипр, принявший на себя атаки десятков захватчиков, от персов до франков, британцев и турок, был вынужден сталкиваться как с их насилием, так и с обходными путями . Однако, как отмечает Н. Своронос , Кипр неоднократно, по-разному и непрерывно подтверждал свое греческое сопротивление то на суше, то на море, а иногда и в воздухе.

Этот решающий факт, который онтологически можно назвать вечным сопротивлением греческих женщин и мужчин, доминирует (в том числе) на Кипре. Греческая идентичность неподчинения, самопожертвования до смерти, сопротивления, свободы.

Начиная с *«даже мертвого завоевателя»* Кимона против персов и до 1821, 1955 и 1974 годов, сопротивление всеми средствами захватчику и завоевателю, сопротивление коллаборационисту-покорному, который увещевает и призывает принять несправедливость, изнасилование истории и правды, нашего места и идентичности на Кипре. И сегодня, спустя 52 года после вторжения, мы живем на полуоккупированной родине, которую современный Аттила и отечественные и зарубежные торговцы хотят полностью поработить расистскими методами, подобными методам Аннана, в новой версии Гутерреша . Да, генеральному секретарю, получившему премию Кемаля от Эрдогана !

Кипр вдохновляет меня, это греческое место, которое продолжает «пахнуть» Грецией, даже если оно было испорчено и разграблено, со Сциллой и Харибдой, Симплигадами, подстерегающими на каждом шагу, но с признаками, очагами сопротивления повсюду, там, где меньше всего этого ожидаешь.

Церковь рядом с контрольно-пропускными пунктами ООН на черной линии Никосии, греческий флаг и вывеска «Эллада» на магазине, мотоцикл, направляющийся на кладбище Паралимни, чтобы зажечь свечу у могилы Исаака и Соломоса, учитель в Карпасии, лимонное дерево в Морфу, кусок сети в Кирении, снаряд рядом с разрушенным отелем в Фамагусте, женщина в черном, ожидающая останки своего пропавшего сына, обгоревшее дерево в убежище в Махайрасе, кусок веревки на могиле заключенных.

«В этом мире, который становится все меньше и меньше, каждый из нас нуждается во всех остальных. Мы должны искать человека, где бы он ни находился. Когда на дороге в Фивы Эдип встретил Сфинкса, и она задала ему загадку, он ответил: человек. Это простое слово погубило чудовище. Нам предстоит уничтожить множество чудовищ. Давайте поразмыслим над ответом Эдипа», — сказал Сеферис в своей речи при вручении Нобелевской премии.

«Поэтому нам предстоит уничтожить множество чудовищ», постоянное, непрерывное, вечное отождествление, вечность эллинизма, а на Кипре, как пишет Одиссей Элитис, *«суть всей Греции»* — это Сопротивление, это Свобода!

Αγαπητοί φίλοι,

Παρατίθεται άρθρο του διακεκριμένου Έλληνα ιστορικού **Θεοφάνη Μαλκίδη**, γνωστού μαχητή για το ζήτημα μας αναγνώρισης μας Γενοκτονίας των Ελλήνων μας Ανατολής, με θέμα **«Κύπρος»**.

Θεοφάνης Μαλκίδης, Διδάκτωρ Παντείου Πανεπιστημίου.

Κύπρος

Είναι πολλές φορές τα πρόσωπα με τις πράξεις, την έμπνευσή τους και το λόγο τους που κατορθώνουν να απεικονίσουν έναν τόπο ή τον τόπο τους. Και αυτή η καταγραφή να μεταφέρεται εις τους αιώνες με όλους τους τρόπους της ανθρώπινης έκφρασης. Άλλοτε είναι η γη, το ύδωρ, ο αέρας που επηρεάζουν τους ανθρώπους της δημιουργίας, προκειμένου να αντιληφθούν το μέγεθος,

την ταυτότητα, το ιστορικό φορτίο, τη πολιτιστική κληρονομιά, το καθήκον, τη διατήρηση της μνήμης, την ελληνικότητα.

Πάντοτε όμως με μία καταπληκτική αρμονία τα πρόσωπα, οι πράξεις, η αύρα τους, κατορθώνουν με μοναδικό τρόπο να δείξουν ένα τέλειο πίνακα, μία δημιουργία κάλλους. Για την ελληνικότητα, για τον ελληνικό κόσμο, κάπως έτσι εμφανίζονται και εκφράζονται όλα εδώ και χιλιάδες χρόνια. Και χωρά και εκφράζει τους πάντες. Με ένα εξαιρετικό συνδυασμό που φαίνεται ότι επηρεάζεται από το φως, το γαλάζιο του ουρανού και της θάλασσας, τους εκφραστές που επιμένουν να ζουν **«σ' αυτό το πέτρινο ακρωτήριο στη Μεσόγειο»**, όπως τόνισε, ο Σεφέρης, στην ομιλία του κατά τη βράβειυσή του με το Νόμπελ, ο ποιητής και διπλωμάτης ο οποίος συνδέθηκε τόσο στενά με την Κύπρο. Και ποιητικά και πολιτικά....

Στην Κύπρο, εν προκειμένω, όλα τα παραπάνω δρουν, λειτουργούν, εμφανίζονται με το συναμφοτερόν του Αγίου Γρηγορίου του Παλαμά, το συναμφοτερόν της ψυχής και του σώματος του Ελληνισμού.

Είναι ο Κίμων, ο Θεόφιλος Γεωργιάδης, ο Ισαάκ και ο Σολωμού, τριάντα χρόνια από τη δολοφονία τους, μαζί με την Παναγία τη Φανερωμένη, το Κούριο, την πέτρα του Ρωμηού, τη Λευκωσία, τη Λεμεσό και τη Λάρνακα, το Μαχαιρά, το Λιοπέτρι, την Κερύνεια, την Πάφο, τη Γιαλλούσα, την Αμμόχωστο, τον Απόστολο Ανδρέα. Είναι οι αγνοούμενοι, οι μάνες και οι συγγενείς τους, οι πρόσφυγες, οι ήρωες των προδομένων Θερμοπυλών του 1974, γιατί **«είχε λέει, άλλη δουλειά η Ελλάδα»**, όπως γράφει ο Κώστας Μόντης.

Είναι οι γυναίκες, οι νέοι, οι μαθητές, ο Χανδρινός και το πλήρωμα του αρματαγωγού «Λέσβος», είναι αυτοί που «επέστρεψαν» στις πατρίδες τους λίγα μόνο οστά, οι καταδρομείς και οι αεροπόροι που καταρρίφθηκαν από «φίλια πυρά», ο Τύμβος της Μακεδονίτισσας, ο Μιχαηλίδης και ο Λιπέρτης, οι απαγχονισμένοι του 1821, ο Μάτσης του «ου περί χρημάτων τον αγώνα ποιούμεθα», ο Αυξεντίου και ο Παλληκαρίδης οι απαγχονισθέντες και τα φυλακισμένα μνήματα. Είναι το Παγκύπριο Γυμνάσιο, οι γονείς των ηρώων του 1955, η Σαλαμίνα, η Χαρίτα Μάντολες και η Ελένη Φωκά, ο Μόντης και ο Μηχανικός, ο Κατούντας και ο Κατσάνης.

Η Κύπρος έχοντας δεχτεί κατά κυριολεξία δεκάδες εισβολείς, από τους Πέρσες μέχρι τους Φράγκους, τους Βρετανούς και τους Τούρκους, είχε να αντιμετωπίσει εκτός από τη βία τους και τις κερκόπορτες. Άλλοτε όμως στη

γη, άλλοτε στη θάλασσα, ακόμη και στον αέρα, η Κύπρος επιβεβαίωσε πολλαπλώς, ποικιλοτρόπως και συνεχώς, την αντιστασιακή Ελληνικότητα, όπως σημειώνει ο Ν. Σβορώνος.

Αυτό το καθοριστικό γεγονός, οντολογικό θα μπορούσε να ονομαστεί η αέναη δηλαδή αντίσταση των Ελληνίδων και των Ελλήνων, είναι κυρίαρχο (και) στην Κύπρο. Η Ελληνική ιδιοπροσωπεία της μη παράδοσης, της μέχρι ενός θυσία, της αντίστασης, της Ελευθερίας.

Από το «και νεκρός ενίκα» του Κίμωνα εναντίον των Περσών, μέχρι το 1821, το 1955 και το 1974, η αντίσταση με όλα τα μέσα στον εισβολέα και τον κατακτητή, η αντίσταση στο συνεργάτη-δοσίλογο που νουθετεί και προτρέπει να γίνει αποδεκτό (και) στην Κύπρο το άδικο, ο βιασμός της ιστορίας και της αλήθειας, του τόπου και της ταυτότητάς μας. Και σήμερα 52 χρόνια μετά την εισβολή, ζούμε σε μία ημικατεχόμενη πατρίδα, την οποία ο σύγχρονος Αττίλας και οι ντίλερ εσωτερικού και εξωτερικού, θέλουν να την υποδουλώσουν ολοκληρωτικά με ρατσιστικές λύσεις τύπου Ανάν, σε νέα έκδοση Γκουτέρες. Ναι του γενικού γραμματέα που πήρε από τον Ερντογαν το βραβείο Κεμάλ !

Με εμπνέει η Κύπρος, είναι ένας τόπος Ελληνικός που συνεχίζει να «μυρίζει» Ελλάδα, έστω και μαγαρισμένος και συλημένος, με τη Σκύλλα και τη Χάρυβδη, τις Συμπληγάδες να παραμονεύουν σε κάθε γωνιά, αλλά με σημάδια, εστίες αντίστασης παντού, εκεί που δεν το περιμένεις.

Μία εκκλησία δίπλα στα φυλάκια του ΟΗΕ στη μαύρη γραμμή της Λευκωσίας, μία ελληνική σημαία και μία επιγραφή «Ελλάς» σε ένα κατάστημα, μία «μοτόρα» που πηγαίνει στο κοιμητήριο του Παραλιμνίου να ανάψει ένα κερί στο μνήμα του Ισαάκ και του Σολωμού, μία δασκάλα στην Καρπασία, μία λεμονιά στη Μόρφου, ένα κομμάτι δίχτυ στην Κερύνεια, ένα κοχύλι πλάι στο ερειπωμένο ξενοδοχείο στην Αμμόχωστο, μία μαυροντυμένη που περιμένει τα οστά του αγνοούμενου γιου της, ένα καμένο δέντρο στο κρησφύγετο στο Μαχαιρά, ένα κομμάτι σχοινί στα Φυλακισμένα Μνήματα.

« Σ' αυτό τον κόσμο, που ολοένα στενεύει, ο καθένας μας χρειάζεται όλους τους άλλους. Πρέπει ν' αναζητήσουμε τον άνθρωπο, όπου και να βρίσκεται. Όταν, στο δρόμο της Θήβας, ο Οιδίπους συνάντησε τη Σφίγγα κι αυτή του έθεσε το αίνιμά της, η απόκρισή του ήταν: ο άνθρωπος. Τούτη η απλή λέξη χάλασε το τέρας. Έχουμε πολλά τέρατα να καταστρέψουμε. Ας

συλλογιστούμε την απόκριση του Οιδίποδα», ανέφερε στο λόγο του που εκφώνησε ο Σεφέρης στην ομιλία του στη βράβευσή του με το Νόμπελ.

«Έχουμε», λοιπόν, «πολλά τέρατα να καταστρέψουμε», η διαρκής, η συνεχής, η αέναη ταύτιση, η παντοτινή του Ελληνισμού (και) στην Κύπρο, *«την περίληψη όλων των Ελλάδων»*, όπως γράφει ο Οδυσσέας Ελύτης, είναι με την Αντίσταση, είναι με την Ελευθερία!

